

РЕШЕНИЕ

№ 4062

гр. С., 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря Ц.Б.Т.
като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20221110118231 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на М. П. Т. против Т.П.Н.О.И. гр. С..

Ищецът извежда субективните си права при твърдения, че в периода 22.02.2019г.-17.08.2020г. се намирал в трудово правоотношение с “В.” ЕООД, по силата на което заемал длъжността “домакин”, при 8- часов работен ден. Същата сочи, че страните били постигнали съгласие размерът на трудовото възнаграждение да бъде 3000 лева.

Ищцата поддържа, че работодателят бил заличен търговец. В исковата молба са развити съображения, че в архива на Националния осигурителен институт липсват писмени данни за стажа на работника за посочения период, което обосновава правния му интерес да установи същия по съдебен ред.

При изложените съображения, ищцата моли съда да признае за установено по отношение на ответника Териториално поделение на Националния осигурителен институт гр. С. съществуването на трудов и осигурителен стаж за периода 22.02.2019г.- 17.08.2020г.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който се изразява становище за недопустимост и неоснователност на предявения иск.

Ответникът навежда доводи за недопустимост на предявения иск, като сочи че правният интерес за предявяването му е обусловен от липсата на документи, удостоверяващи наличието на трудов стаж поради тяхното изгубване или унищожаване.

По същество, в отговора са наведени доводи за неоснователност на предявения иск. Ответникът счита, че искането следва да бъде разгледано по реда на административното

правораздаване, а не по специалния ред за защита, предвиден в ЗУТОССР. Същият излага доводи, че след извършена проверка по разходите на държавното обществено осигуряване (ДОО) на „В.“ ЕООД, приключила със съставянето на Констативен протокол, е установено, че дружеството се явява фиктивен осигурител, който не е осъществявал стопанска дейност, а е назначавал лица с висок месечен осигурителен доход, за които не са внасяни осигурителни вноски, като цел е била неправомерното облагодетелстване от фондовете на ДОО. В тази връзка ответникът сочи, че на дружеството са издадени задължителни разписания за заличаване на подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 КСО за 24 лица, сред които и ищцата. В отговора са развити съображения, че в случая няма доказателства, че дружеството е получило в действителност парични средства от дейността си, поради което същото не би могло да изплаща трудовите възнаграждения на своите служители.

На следващо място, същият поддържа, че след извършена проверка от страна на контролните органи на Националния осигурителен институт е констатирано, че ищцата не е престирала труд. Според ответника след заличаването на данните по чл. 5, ал. 4 КСО, от дружеството повторно са подадени данни за лица по реда на КСО, за което била извършена нова проверка от страна на контролните органи, която била достигнала до същите констатации, както първоначално извършената проверка. Соци, че вследствие на посоченото, на дружеството отново са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените от дружеството данни по чл. 5, ал. 4 КСО за 24 лица, сред които и ищцата. Поддържа, че с влезлите в сила административни актове в резултат на проведено от компетентните органи на Националния осигурителен институт административно производство по спазването на осигурителното законодателство, категорично се опровергават твърденията на ищцата за придобит осигурителен стаж при посочения осигурител, доколкото са събрани доказателства, от които може да бъде направен извод за липсата на полагане на трудова дейност при работодателя, от страна на ищцата. Оспорва истинността на представените с исковата молба документи, удостоверяващи наличието на трудов стаж.

В обобщение, ответникът счита предявения иск за недопустим и неоснователен, поради което моли съда да остави без разглеждане същия, респективно- да го отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следното от фактическа страна:

От събраните писмени доказателства- трудов договор, се установява, че на 22.02.2019г. между ищцата и “В.” ЕООД е сключен трудов договор, по силата на който същата е заемала длъжността “домакин”, при трудово възнаграждение в размер на 3000 лева.

Видно от представената трудова книжка на ищеца, в същата е вписано, че за периода 22.02.2019г.- 17.08.2020г. ищцата се е намирала в трудово правоотношение с “В.” ЕООД, възникнало въз основа на трудов договор, по силата на което заемала длъжността “домакин”, при трудово възнаграждение в размер на 3000 лева.

От представените платежни ведомости се установява, че за периода м. февруари 2019г.- м. август 2020г. работодателят “В.” ЕООД е начислил трудово възнаграждение на ищеца и е плащал същото е брой, което е удостоверено с подписа на работника.

Със заповед № 19 от 14.08.2020г. трудовият договор между страните е прекратен, считано от 17.08.2020г.

От представеното пред настоящата инстанция удостоверение, изх. № 5510- 21- 32 от 04.08.2022г., издадено от Териториално поделение на Националния осигурителен институт гр. С., се установява, че в осигурителния архив на Националния осигурителен институт липсват писмени данни за положен от ищцата трудов/ осигурителен стаж при “В.” ЕООД (заличен).

Пред настоящата инстанция ответникът е посочил писмени доказателствени средства, чрез представянето на констативен протокол № КВ- 5- 21- 00743865/ 08.04.2020г., констативен протокол № КВ- 5- 21- 00959411/ 08.07.2021г., задължителни предписания № ЗД- 1- 21- 00743869/ 08.04.2020г., задължителни предписания № ЗД- 1- 21- 00959416/ 08.07.2021г., съставени от ответника. От същите се установява, че ответникът е счел, че периодът след м. февруари 2019г. не следва да бъде признат за осигурителен стаж на работниците във “В.” ООД.

От показанията на св. Т. се установява че в периода м. февруари 2019г.- м. август 2020г. ищцата работила във “В.” ООД, като изпълнявала длъжността “домакин”. Трудовите функции на ищцата включвали стопанисване на къщи за гости. Същият сочи, че през процесния период ищцата изпълнявала редовно трудовите си функции. Свидетелят разяснява, че работодателят плащал редовно трудово възнаграждение на работниците.

Преценявайки свидетелските показания по реда на чл. 172 ГПК, съдът счита, че на показанията на свидетеля следва да бъдат кредитирани. Същите са последователни, логични и кореспондиращи с останалия доказателствен материал.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на предявените искове с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУТОССР.

Абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на предявените искове представянето на удостоверение, издадено от работодателя/ осигурителя, при който е придобит стажът, от неговия правопреемник или от друго юридическо или физическо лице, което съхранява книжа, ведомости за заплати и други, че документите са загубени или унищожени (чл. 5, ал. 1 ЗУТОССР), а в случаите, когато осигурителят е прекратил дейността си, без да има правопреемник, или не е прекратил дейността си, но ведомостите и книгата му са иззети по реда на инструкция на управителя на Националния осигурителен институт, издадена на основание чл. 5, ал. 13 от Кодекса за социално осигуряване, се представя удостоверение от съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, че в архивното стопанство липсват писмени данни за претендирания стаж (чл. 5,

ал. 2 ЗУТОССР).

В настоящия случай не е спорно между страните, че осигурителят, за който се твърди да е бил работодател на ищеца- “В.” ЕООД, е прекратил дейността си, без да има правопреемник, поради което е налице хипотезата на чл. 5, ал. 2 ЗУТОССР, при която за допустимостта на иска е необходимо представяне на удостоверение от съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, че в архивното стопанство липсват писмени данни за претендирания стаж. В конкретния случай ищецът е представил удостоверение, издадено от Териториалното поделение на Националния осигурителен институт- С.- град, видно от което в ТП на НОИ- С.- град липсват писмени данни за положен от ищеца трудов/ осигурителен стаж при “В.” ЕООД (заличен).

По основателността на иска:

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, в тежест на ищцата по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУТОССР е да установи твърденията си, че за периода от 22.02.2019г. до 17.08.2020г. е работила във “В.” ЕООД, на посочената в исковата молба длъжност, съответно работно време и начина на заплащане на труда, както и, че през процесния период са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение.

Конкретиката на случая сочи, че пред настоящата инстанция са представени писмени доказателства- трудов договор, трудова книжка, заповед за прекратяване на трудовия договор, от които се установява, че в периода м. февруари 2019г.- м. август 2020г. между ищцата и “В.” ЕООД е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на трудов договор. Посочените документи представляват начало на писмено доказателство по смисъла на чл. 6, ал. 2, т. 5 ЗУТОССР, при което е допустимо събиране на гласни доказателствени средства за претендирания стаж. В тази връзка по делото е разпитан св. Пламен Т., от чийто показания се установява, че ищцата е работила във “В.” ЕООД на длъжността “домакин” за претендирания период от време. За периода от м. февруари 2019г.- м. август 2020г. св. Т. виждал ищцата да изпълнява трудовите си функции. С оглед изложеното съдът приема, че обсъдените гласни доказателства, които кореспондират с вписванията в трудовата книжка на ищеца и останалите представени писмени доказателства, установяват еднозначно, че същата е работила без прекъсване във “В.” ЕООД за твърдения в исковата молба период. Посоченото време следва да се признае за трудов стаж, което според легалната дефиниция на чл. 351 КТ представлява времето, през което работникът или служителът е работил по трудово правоотношение. Времето на трудовия стаж се изчислява в дни, месеци и години- чл. 355, ал. 1 КТ, а съгласно чл. 355, ал. 2 КТ, за един ден трудов стаж се признава времето, през което служителът е работил най- малко половината от законоустановеното за него работно време за деня по едно или няколко трудови правоотношения- т.е. трудовият стаж се признава за един ден, независимо от продължителността на работното време за деня, когато то е над половината от законоустановеното. Когато работникът или служителът е работил едновременно по основно и трудово правоотношение, трудовият му стаж се изчислява в дни, месеци и години

съобразно правилата по чл. 355 КТ- съобразно календарното време, независимо дали общата продължителност на работното време за деня надхвърля нормалната продължителност от осем часа по чл. 136, ал. 3 КТ. Следователно трудовият стаж на ищеца съответства на работните дни в рамките на периода от време, през който е продължило трудовото му правоотношение.

Разпоредбата на чл. 9 КСО урежда начина на определяне на осигурителния стаж, който за разлика от трудовия се изчислява по часове, дни, месеци и години съобразно внесените осигурителни вноски, поради което и съгласно ал. 1, пр. 2- ро на текста, при непълно работно време осигурителният стаж се зачита пропорционално на законоустановеното работно време

По отношение на осигурителния стаж следва да се посочи, че същият е обвързан не само със заемането на съответната длъжност, но и с внасянето или дължимостта на осигурителните вноски. Кога възниква осигуряването и съответно започва дължимостта на осигурителните вноски става ясно от чл. 10 КСО, който гласи, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 КСО. В същия смисъл е и параграф 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО, според който "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, освен да заема длъжността, лицето трябва да извършва и трудова дейност, за която са внесени или дължими осигурителни вноски. Затова според чл. 7 ЗУТОССР осигурителен стаж може да се установи само ако в хода на съдебното производство се докаже, че ищецът е бил в кръга на лицата по чл. 2 от същия закон и за това време са били дължими или внесени осигурителни вноски съгласно действащите разпоредби.

В настоящия случай от събраните писмени и гласни доказателства по категоричен начин се установява, че през процесния период ищцата е извършвала трудова дейност, което обуславя извод, че същият е в кръга на лицата по чл. 2 ЗУТОССР и за това време са били дължими или внесени осигурителни вноски.

Настоящият състав не споделя довода на ответника, че за процесния период ищецът не е извършвала трудова дейност. Представените констативни протоколи са съставени от служители на ответника и удостоверяват изгодни за последния факти, поради което не се ползва с материална доказателствена сила относно удостоверените факти. Ищцата не е страна в административното производство. От друга страна, подадената жалба срещу индивидуалния административен акт не е разгледана по същество, поради което валидността и законосъобразността на акта не са били предмет на съдебен контрол.

Изложеното обуславя извод за основателност на предявените искове за установяване на трудов и осигурителен стаж и тяхното уважаване.

Относно разноските по делото:

Съгласно задължителните разяснения, дадени в Тълкувателно решение № 2 от 6.06.2016 г. на ВКС по т. д. № 2/2015 г., ОСГК, в производството по чл. 1, ал. 1 ЗУТОССР са

приложими общите правила на ГПК за присъждане на разноските.

При този изход на делото право на разноски има ищцата. В конкретния случай ищцата е представила доказателства, че е извършила разноски за адвокатско възнаграждение и е поискала своевременно присъждането им. С оглед изложеното в случая са налице всички предпоставки на ищцата да бъдат присъдени направените в първоинстанционното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Т.П.Н.О.И.- С. град, с адрес: гр. С., бул. "А.С." № *****, че М. П. Т., с ЕГН *****, има трудов и осигурителен стаж за работа на длъжност "домакин" в "В." ЕООД, с ЕИК *****, при пълно работно време от 8 часа, за периода от 11.02.2019г.- 17.08.2020г., на основание чл. 1, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУТОССР.

ОСЪЖДА Т.П.Н.О.И.- С. град, с адрес: гр. С., бул. "А.С." № *****, да плати на М. П. Т., с ЕГН *****, сумата 600 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____